LIBRIS | We know books

SANTA MONTEFIORE

Aici și acum

Traducere din limba engleză și note
MĂDĂLINA IONESCU

LITERA
București

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1

Ningea. Fulgi de nea moi și dolofani, mari cât bilele de vată din bumbac, se cerneau din înaltul cerului, în vreme ce răsăritul lupta vitejește să vestească venirea dimineții prin perdeaua de nori groși. Marigold stătea la fereastra din bucătărie, cu ceașca de ceai în mână. O siluetă robustă într-un halat roz și papuci pufoși asortați care privea cu încântare cum peisajul i se dezvăluia ușor-ușor în toată splendoarea sa. Încetul cu încetul, grădina se întrezărea din întunericul nopții: gardul de tisă, bordurile și arbuștii, copacii cu crengile lor cioturoase și răsucite, toate încovoiate și încremenite, dormind adânc sub o pătură somptuoasă. Era greu să-ți imaginezi viața acolo, în solul înghețat. Aproape imposibil să-ți închipui călinul și liliacul înflorind în primăvară. Imposibil ca în toiul acestei ierni să te gândești vreun pic la primăvară.

În fundul grădinii, lângă atelierul soțului ei, Dennis, mărul se profila din ninsoare. Cu trunchiul său gros și ramurile noduroase, semăna cu o creatură mitică, adusă în stare de hibernare de o vrajă străveche, ori pur și simplu împietrită de ger, căci era, într-adevăr, foarte frig. Privirea lui Marigold s-a oprit asupra hrănitorii ce atârna singuratică de una dintre

LIBRIS | We know books

crengi. Tot mai atrăgea câte o pasăre cutezătoare, care fâlfâia în jurul ei, sperând să găsească vreo sămânță rătăcită. Marigold o umpluse cu o zi în urmă, dar acum era goală. O durea inima pentru păsările înfometate, care făceau față iernii datorită hrănitorii sale. De îndată ce termina de băut ceaiul, avea să încalțe cizmele și să iasă să o umple din nou.

A simțit că era privită, așa că s-a întors și l-a văzut pe Dennis stând în pragul ușii, uitându-se la ea cu ochi blânzi. Era îmbrăcat pentru a merge la biserică, într-un costum bleumarin și cravată, cu părul lui cărunt despărțit printr-o cărare laterală, neted pieptănat, și cu barba tunsă. Îi părea chipeș lui Marigold, care încă îl privea prin ochii fetei de douăzeci de ani, atât câți avea ea atunci când s-au întâlnit cu mai bine de patruzeci de ani în urmă. A ridicat bărbia și i-a zâmbit jucăuș.

– *Tu* la ce te uiți? a întrebat ea.

– La tine, i-a răspuns el, cu ochii lui albaștri scânteind.

Ea a clătinat din cap și și-a îndreptat din nou atenția spre grădină.

– Ninge, a spus ea.

A venit lângă ea la fereastră și amândoi au privit afară cu egală plăcere.

– Frumos, a suspinat el. Cu adevărat frumos.

Și-a trecut brațul în jurul taliei ei, trăgând-o mai aproape, și i-a dat un sărut pe tâmplă.

– Mai ții minte prima dată când te-am ținut de mână, Goldie? Ningea și atunci, nu-i așa?

Marigold a râs.

– Îmi amintești asta de fiecare dată când ninge, Dennis.

Zâmbetul lui era timid.

– Îmi place să îmi amintesc asta. O femeie frumoasă, o noapte frumoasă, zăpada cernindu-se și mâna ta într-a mea.

Era caldă mâna ta. Nu ți-ai retras-o. Atunci am știut că am o șansă. M-ai lăsat să te țin de mână. Era mare lucru la vremea aceea.

– Ce romantic incurabil mai ești și tu!

Ea și-a înclinat capul, știind că avea să o sărute din nou.

– Dar îl iubești pe romanticul tău incurabil, i-a șoptit el în păr.

– Îl iubesc, a răspuns ea. Ești o specie rară. Nu se mai fac alții ca tine.

L-a mângâiat pe piept.

– Du-te și stai jos acum, iar eu îți aduc ceaiul.

– Nici ca *tine* nu se mai fac! a spus Dennis, îndreptându-se spre masa din bucătărie unde, stând pe scaun, îl aștepta Mac, motanul cu alb și negru. Știam eu că am prins pe cineva special atunci când te-am luat de mână.

Fiica lor, Suze, a intrat somnoroasă în încăpere, îmbrăcată într-o pijama înflorată, un cardigan lung, gri, și șosete groase. Părul ei blond era nepieptănat și îi cădea peste ochi într-un breton stufos. Era concentrată asupra telefonului.

– 'Neața, scumpo, a spus Marigold cu voioșie. Ai văzut zăpada?

Suze nu a ridicat privirea. Văzuse zăpada. Și ce-i cu ea? S-a așezat pe același scaun ca de obicei, lângă tatăl ei, și a mormăit un „Bună dimineața" abia auzit. Dennis i-a surprins privirea lui Marigold, iar între ei a avut loc un moment de comunicare mută. Marigold a luat două căni. Îi pregătea ceaiul lui Dennis și cafeaua lui Suze, la fel ca în fiecare dimineață. Îi plăcea această rutină. O făcea să se simtă utilă, iar Marigold adora să se simtă utilă. Apoi și-a amintit că nu mai erau doar trei, așa că a mai luat o cană.

LIBRIS | We know books

– Doamne, ați văzut ce e afară? Zăpadă! Toată țara se va opri-n loc, a spus, posomorâtă, Nan, intrând în bucătărie.

Mama lui Marigold căuta partea negativă în orice și nu era cu adevărat fericită decât atunci când o găsea.

– Mai ții minte iarna din '63? a tras aer printre buze. Am rămas blocați în case vreme de o săptămână! Taică-tu a trebuit să sape cu hârletul ca să ne scoată afară. L-a rupt de spate, asta da. S-a întors fără urmă de zgârietură din război, dar și-a distrus spatele încercând să ne scoată afară dând la hârleț.

Și-a strâns mai tare halatul peste trup și s-a cutremurat.

– N-am să uit niciodată gerul ăla. Vaaai, era siberian.

– Ai fost vreodată în Siberia, Nan? a întrebat-o Suze pe un ton indiferent, fără a-și desprinde ochii din telefon.

Bunica ei a ignorat-o.

– Noi n-am avut luxul încălzirii centrale, așa cum ai tu, Suze, a spus ea. Era cumplit. Era gheață pe interiorul ferestrelor și trebuia să fugim prin grădină ca să folosim toaleta. Pe atunci nu aveam baie în casă. Nici nu știți cât de norocoși sunteți, oameni buni.

Marigold s-a uitat pe geam. Vederea zăpezii îi ridicase moralul. Poate că avea să se oprească toată țara-n loc, s-a gândit ea bucuroasă, dar avea să arate ca un paradis al zăpezii.

– Minunat, a spus Nan în timp ce îi era servită o ceașcă de ceai.

La cei optzeci și șase de ani ai săi, părul creț îi devenise alb, trupul îi era fragil și fața îi era încrețită ca hârtia creponată, dar mintea îi era la fel de ageră și de lucidă ca întotdeauna. Anii îi răpiseră multe, dar nu și asta. Marigold i-a dat lui Nan rebusul din ziar, apoi s-a dus la bufet să pună două felii de pâine în prăjitor. Nan se mutase cu Marigold și Dennis abia de o săptămână, după luni întregi de convingere și încurajare. Fusese

reticentă în a-și părăsi locuința în care trăise pe tot parcursul căsniciei sale și în care îi crescuse pe cei doi copii ai săi, Patrick și Marigold, chiar dacă urma să se mute la doar câteva minute distanță, în susul străzii. Insistase că era perfect capabilă să își poarte singură de grijă, plângându-se că se simțea de parcă ar fi fost târâtă în sala de așteptare spre rai, când ea nu era câtuși de puțin pregătită să plece. Cu toate acestea, în ciuda bombănelilor ei, și-a vândut casa pentru o sumă frumușică de bani și s-a mutat la fiica sa, făcându-se comodă în noua ei cameră. I-a cerut lui Dennis să înlocuiască tablourile de pe perete cu propriile ei tablouri, iar el, cu firea lui bună, i-a făcut pe plac, în vreme ce Marigold a ajutat-o să despacheteze și să-și aranjeze lucrurile după pofta inimii. De fapt, mama și fiica intraseră rapid într-o rutină lejeră. Nan descoperise că, la urma urmei, prefera să aibă pe cineva la dispoziția ei, iar Marigold se bucura că mai era încă o persoană de care să aibă grijă, căci îi plăcea să fie utilă. Ea se ocupa de magazinul din sat și de oficiul poștal, așa cum făcuse de peste treizeci de ani. De asemenea, făcea parte din diverse consilii, cel al primăriei, al bisericii locale și cel al organizației caritabile, căci îi plăcea să fie ocupată. La șaizeci și șase de ani, Marigold nu avea nici cea mai vagă intenție de a-și încetini ritmul. Să o aibă pe Nan acasă îi oferea un sentiment călduros că cineva avea nevoie de ea.

– Ei bine, ador zăpada, a spus ea, în timp ce spărgea ouă într-o tigaie.

Nan studia rebusul prin ochelari.

– Toată țara va încremeni, ascultați la mine, a repetat ea, clătinând din cap. Îmi amintesc de iarna din '63. Au murit animale, oamenii au înghețat de frig, nu mai funcționa nimic. Peste tot era moarte și distrugere.

LIBRIS We know books

în acel mod duios și tandru în care se privesc oamenii a căror dragoste a devenit mai profundă odată cu trecerea anilor.

– Suze, ți-e poftă de ceva? a întrebat-o Marigold.

Suze nu i-a răspuns. Perdeaua de păr blond forma o barieră de nepătruns.

– Atunci mă duc să îmi hrănesc păsările, a spus ea.

– Ele nu sunt păsările *tale*, mamă, a zis Suze din umbra părului ei. De ce le numești întotdeauna păsările *tale*? Sunt doar păsări.

– Pentru că le hrănește și pe ele la fel cum te hrănește și pe tine, a spus Dennis mestecând din cârnat, iar restul propoziției, *și atât timp cât îți dă de mâncare și are grijă de tine, i-ai putea arăta mai multă recunoștință și bunăvoință*, a rămas nerostit. E delicios, Goldie. Delicios!

– Oricum vor pieri pe gerul ăsta, a zis Nan, gândindu-se la ele și văzând cu ochii minții păsări moarte peste tot prin grădină.

– Vai, mamă, ai fi surprinsă să vezi cât sunt de rezistente!

Nan a clătinat din cap.

– Ei bine, dacă mergi așa afară, o să mori de frig și n-o să mai apuci nici tu primăvara.

– Ies pentru o clipă.

Marigold și-a vârât picioarele goale în cizme, a luat sacul cu semințe pentru păsări, care se afla pe raftul de lângă ușa din spate, și a ieșit în grădină. A ignorat-o pe mama ei care îi striga să pună un palton pe ea. Avea mult peste șaizeci de ani, așa că nu trebuia să-i mai spună mama ei ce să facă. Spera că nu va regreta faptul că i-a propus să se mute la ei.

Marigold a suspinat cu o reală plăcere atunci când a lăsat primele urme de pași în zăpadă. Totul era alb și moale și tăcut. S-a minunat de liniștea magică ce se așternea peste lume atunci

când ningea. Era o liniște diferită de oricare alta. De parcă cineva aruncase o vrajă și încremenise totul în loc, suspendând lumea într-un soi de farmec. A înaintat greoi prin această tăcere și a coborât hrănitoarea din copac. Cu grijă, a umplut-o cu semințe și a pus-o la loc, agățând-o de o creangă. L-a observat pe măcăleandrul de pe acoperișul atelierului lui Dennis. O privea cu ochii lui negri și sticloși, în timp ce sărea de colo-colo, făcând urme de gheare pe zăpadă.

– Îți e foame, așa-i? a spus ea zâmbindu-i păsării curajoase, care adesea se apropia de ea atunci când, stând în genunchi, planta sau plivea buruieni în grădină. Primăvara erau numai păsări prin grădină, dar acum era sfârșitul lui noiembrie, iar cele mai înțelepte plecaseră spre un climat mai cald. Mai rămăsese doar măcăleandrul ăsta, cu pieptul lui pufos și roșiatic, împreună cu diverse mierle și sturzi, dar și, bineînțeles, porumbeii enervanți și pescărușii, căci satul se afla la câțiva kilometri distanță de mare.

– Nu o lua în seamă pe Nan! Nu o să mori! a adăugat ea. Câtă vreme te hrănesc eu, ai să treci de iarnă și curând se va face din nou primăvară.

Marigold s-a îndepărtat, iar măcăleandrul a zburat la hrănitoare. S-a bucurat din suflet să îl vadă mâncând. În scurt timp i se vor alătura și alții. Era uimitor cât de repede se răspândea vestea – parcă ar fi vița-de-vie din sat, s-a gândit ea amuzată. Când a deschis ușa din spate, gândul i-a zburat la biserică. Trebuia să meargă sus și să se schimbe. Urma să strângă masa după ce se va îmbrăca. Lui Dennis îi plăcea să ajungă acolo puțin mai devreme ca să discute cu oamenii. Nu voia să îl facă să aștepte. El muncea sârguincios în timpul săptămânii, trudind din greu în atelierul său, realizând obiecte deosebite din lemn, așa cum făcuse și tatăl său; era plăcut să

LIBRIS We know books

se odihnească duminica și să petreacă timp cu prietenii lui. Pentru Marigold și Dennis, mersul la biserică nu era numai despre Dumnezeu, ci era și un eveniment social, cu ceai și biscuiți serviți în holul acesteia. Întotdeauna așteptau cu nerăbdare acest moment.

Pe vremuri, Dennis mergea în fiecare seară la bar, juca darts, bea câteva halbe de bere blondă și se întâlnea astfel și cu prietenii. Acum prefera să stea acasă și să se dedice hobby-ului său de a crea figurine, pe care le realiza de unul singur, cu mâinile sale mari, dar ferme, și pe care le expunea pe rafturile montate de el peste tot prin casă. Erau cavaleri din vechime, soldați din Marele Război și personaje fantastice pe care le născocea din propria imaginație. Cel mai recent proiect al său era o biserică – ei bine, începuse ca biserică, dar devenise rapid o catedrală, iar Marigold se gândea că era foarte posibil să se transforme într-un sat întreg, cu tot cu oameni în el. Îl ținea liniștit ore în șir, în timp ce decupa cu grijă plasticul, modela chitul și picta cu talentul unui artist înnăscut. Îi amintea de casa de păpuși pe care o făcuse pentru fete atunci când erau mici. Fusese o lucrare făcută din dragoste, prevăzută cu mobilier, podele din lemn de stejar, șemineuri și tapet. O miniatură splendid realizată, mai rafinată decât orice ai fi putut cumpăra dintr-un magazin de jucării.

Când Marigold s-a dus sus să se pregătească, Suze vorbea la telefon cu iubitul ei, Batty. Diferența din tonul vocii fiicei sale era uimitoare. De parcă era vorba de două persoane diferite. Una ursuză și tăcută, cealaltă vioaie și vorbăreață. Atticus Buckley, cunoscut ca Batty, și Suze se întâlneau de trei ani de zile. Marigold se întreba dacă aveau de gând să se căsătorească vreodată. În ultima vreme, oamenii nu mai păreau că se grăbesc să se-cunune. Când ea și Dennis s-au întâlnit, în mai puțin

de șase luni au și pășit spre altar. Batty e un băiat bun, și-a zis ea, în ciuda poreclei sale caraghioase. Părinții lui sunt amândoi profesori, iar el încă mai locuiește împreună cu ei în casa lor cea mare din oraș. Marigold se întreba de ce nu s-a mutat de acasă și nu a închiriat o locuință a lui; la urma urmei, din ceea ce le povestise Suze, părea că-i merge bine afacerea cu amenajarea grădinilor. *Tinerii ăștia*, s-a gândit ea scuturând din cap. Poate că pun ceva la cale, a cugetat ea. În definitiv, de ce să arunce pe chirie bani munciți din greu, când puteau să locuiască pe gratis cu părinții lor?

Chiar în momentul în care Marigold era pe punctul de a coborî să strângă masa, a sunat telefonul de lângă pat. S-a încruntat, întrebându-se cu o oarecare iritare cine i-ar putea deranja într-o dimineață de duminică. A răspuns.

– Mamă?

Iritarea ei s-a evaporat de îndată ce a auzit vocea tulburată a fiicei sale mai mari, Daisy.

– Daisy, iubito, ești bine?

– Vin acasă.

Marigold și-a dat seama că nu voia să spună că vine doar de Crăciun. I-a stat inima-n loc.

– Ce s-a întâmplat?

– S-a terminat.

Vocea lui Daisy părea încordată, de parcă se străduia din răsputeri să nu plângă.

– Plec imediat ce fac rost de bilet de avion.

S-a lăsat un moment de tăcere cât timp Marigold s-a așezat pe marginea patului și a încercat să digere ceea ce îi spusese fiica ei. Marigold îl plăcea pe Luca. Îl plăcea mult. Era cu unsprezece ani mai în vârstă decât Daisy, lucru care a îngrijorat-o la început, dar apoi a fost cucerită de șarmul lui și de tandrețea